

появяватъ на излъщенитѣ площи, които се прояждатъ отъ киселенитѣ. Тѣзи чърти сж ржбоветѣ на люспитѣ, които прѣминуватъ прѣзъ желѣзото въ опрѣдѣлени направления; тѣ се състоятъ отъ желѣзо и никелъ и се растопяватъ въ киселинитѣ по-мжчно отъ желѣзото и сж отличителенъ знакъ на метеоритѣ.

Кжсоветѣ и балванитѣ отъ метеорическото желѣзо биватъ по нѣкога и топчести и обвити съ сива тънка кора. Метеорическитѣ камъни се отличаватъ отъ метеорическото желѣзо само по веществото си. И тѣ падатъ на земята въ видъ на огнени кжлба, на които паданието се съпровожда съ грѣмъ и свѣткавица. Покрити сж сжщо съ черносива кора, както и метеорическото желѣзо, нѣ вжтрѣ сж дребнозърнести, сивобѣли, по-нѣкога и кафяви или пѣкъ чернокапчести и приличатъ на камънитѣ отъ едноврѣмешно лавоприсхождение. Съдържатъ кремъчни вещества и малки вратнали зрънца отъ чисто желѣзо.

Въ 452 г. паднжли три голѣми метеорически камъни въ Тракия (споредъ Марцелини *Comitis chronicon*); въ 462 год. паднжлъ единъ голѣмъ метеорически камъкъ до Егосъ-Потамосъ (въ Тракия) въ врѣмето на Лизандра IV (споредъ Плутарха).

Въ 1803 г. по пладнѣ между 1 и 2 часа виждали въ Франция до Аллесонъ, голѣмо огненно топче, което се движало по ясното небе отъ югоистокъ къмъ сѣверозападъ. Въ нѣколко мига слѣдъ туй виждали до l' Aigle едно малко облаче на небето, отъ което се чуло гърмение. Въ врѣме на тази експлозия паднжли на земята толкова метеорически камъни, щото на повърхността, отъ около 2 мили, намѣрили до 2000 камъни, отъ които най-голѣмий тѣжалъ около 36 оки.

Въ 1881 г. на 28 Августъ, вечеръта, частъ по 6¹/₂ до 7, въ Пловдивъ се забѣлѣжило да се движи между облацитѣ единъ свѣтливъ прѣдмѣтъ, който иделъ отъ къмъ Западъ и заминалъ къмъ Истокъ. Подобно явление е било забѣлѣжено сжщата вечеръ въ Сливенъ, Ямболъ, Бургасъ, Ичера и пр. Въ Сливенъ е била забѣлѣжена частъ по 6 и 45 минути, на небето отъ къмъ Западъ нѣкаква си звѣзда съ силенъ блѣсъкъ, по голѣмината си равна на една билиардна топка; тя била обиколена съ множество малки звѣзди и вървѣла къмъ